

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארבע נופות**

405

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-6777779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד"

רצון חזק, רצון ארוך, רצון טהור
מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

להם יותר מכדי צרכם בלי מותרות. כמ"ש חז"ל; 'לא ניתנה תורה לדרוש אלא לאוכלי המן' (תנחומא) 'שלח' (כ) וכך לימדו אותנו חז"ל במסכת אבות; 'כך היא דרכה של תורה; פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן' (אבות' ו ד) כי רק מי שמסתפק במועט זוכה ללמוד ולא מי שמבקש מותרות ומי שעוסק בתורה הקב"ה שולח לו את צרכיו ע"י נס כמו בדור המדבר שירד להם המן.

ה'חפץ חיים' היה אומר; משל לילד שהלך לחדר ושכח לקחת עמו אוכל, האם אביו ישארו בחדר בלי אוכל? ודאי שידאג שיהא לו אוכל. כך מי שעוסק בתורה בכל כחו, הקב"ה דואג להביא לו אוכל כדי צרכו. בזמן ההתייקרות בכלכלה יראתי שמא לא יהא כסף לישיבה ובדרך נס השתפר המצב יותר ממה שהיה קודם לכן, שהקב"ה דואג למי שלומד תורה שיהא לו כדי צרכו אפילו ע"י נס ולכן צריך מי שלומד תורה להסתפק במועט ולא לרצות מותרות לפי שהתורה ניתנה במדבר. זהו הפירוש ע"פ ה'כתב סופר'.

ונראה עוד לפרש על פי מה שאמר מו"ר המשגיח דישיבת לומז'א זצ"ל; "כתוב: 'מִצְאָהוּ פֶּאֶרְץ מִדְבָר וּבְתוֹהוּ לָלֵךְ יִשְׁמֹן? סִבְבֵנְהוּ? בּוֹנֵנְהוּ? צְרָנְהוּ? פְּאִישׁוֹן עֵינָו'" (דברים' לב י) כשם שאדם הנמצא במדבר מרגיש שאין לו על מי לסמוך ואין אחד שיעזרהו אלא הקב"ה לבדו, כך כשיודע האדם שאין מי שיעזור לו ובוטח רק בהקב"ה אז; "סִבְבֵנְהוּ? בּוֹנֵנְהוּ? צְרָנְהוּ? פְּאִישׁוֹן המשך בעמ' 2 <<<

בעצתו: "אם כדאי לסמוך על הגוי?" ואמר לו רש"ז: "כי יש לשאלתו תשובה בתורה. שהרי כששלח אברהם אבינו את אליעזר להביא אשה ליצחק, אע"פ שאליעזר היה עבד נאמן, בכל זאת לא סמך אברהם על עבד כנעני אפילו עבד כאליעזר והשביע אותו שבועה בנקיטת חפץ שיעשה את השליחות ואומרים המפרשים: שרצה אברהם ללכת בעצמו, אלא שלא היה יכול ולכן שלח את אליעזר".

אמר רש"ז זצ"ל לאותו יהודי: "אם על אליעזר לא יכול אברהם לסמוך, ק"ו שעל גוי אפילו שיהא נאמן אין לסמוך, כי לבסוף יכפור הגוי בכל הענין". אותו יהודי יצא ועשה ההיפך ממה שאמר לו הסבא מקלם ולבסוף כפר הגוי ביהודי והפסיד את כל רכושו. רואים מזה שבכל ענין ולכל אדם כתוב בתורה ההנהגה איך להתנהג. ולכן נקראת; 'תורה תמימה', דבכל הענינים היא אמת ותמימה.

עוד טעם שניתנה התורה באש; כי כמו האש שעלולה לשרוף ולקלקל, כך גם בתורה כשמשתמשים בה לרעה עלולים להשרף באש התורה לכן אמרו חז"ל; 'ששגגת תלמוד עולה זדון' (אבות' ד יג) כי תלמיד חכם שאיננו מתנהג כראוי, הרי עם הארץ רואה ולומד ממעשיו וטוען להקב"ה כי למד את זה מהת"ח ולכן צריך הת"ח להזהר בתורה מאד, שלא תהא תורה שלמד סיבה שילמדו ממעשיו הרעים.

וניתנה התורה במדבר; לפי שהתורה נמצאת אצל אלו שהם כדור המדבר, שהיו נזונים רק מהמן ולא היה

איתא; 'בשלשה דברים נתנה התורה; באש ובמים ובמדבר. במדבר שנאמר: "במדבר סיני" (ילקו"ש' 'במדבר' א תרפד). מסביר הכתב סופר; שכל מי שרוצה להשיג את התורה, צריך שיהיו בו תכונות כמו שלשת הדברים; מים, אש ומדבר. כמו שהמים יורדים ממקום גבוה למקום נמוך, כך דברי תורה יורדים ממי שדעתו גבוהה והולכים אל מי שדעתו שפלה. לפיכך; נתן הקב"ה את התורה על הר סיני שהוא נמוך וקטן, להורות שהתורה מתקיימת במי שהוא שפל ועניו ולא בעל גאווה ולכן ניתנה התורה במים; כדי ללמד שצריך להיות עניו כדי לזכות לקנין תורה.

וניתנה באש; שנאמר: "פי נר מצנה ותורה אור" (משלי' ו כג) כי התורה היא אור שמאירה לאדם את הדרך ללכת בה וכל אחד ואחד צריך לנהוג בעניניו לפי מה שמראה לו התורה. ולכן אנו אומרים בברכת התורה: 'אשר נתן לנו תורת אמת' (ברכות התורה) שהתורה היא אמת לכל אחד ואחד, אותה תורה שלמד משה רבנו ע"ה והתנאים והאמוראים, אותה תורה למדו הגר"א והח"ח. והנהגה שכתובה בה מתאימה ואמיתית לכל אחד ולא רק בעניני רוחניות, אלא גם בענינים הגשמיים.

מספרים שבזמן הצאר ניקולאי נגזרה הגזירה שאסור ליהודי לקנות אחוזה ברוסיה והיה יהודי אחד שרצה לקנות אחוזה ולרשום אותה על שמו של גוי אחד שהיה ידיד טוב ונאמן עליו והלך לרש"ז מקלם זצ"ל לשאול

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

>>> המשך מעמ' 1

עיניו ('שם') הקב"ה שומר עליו ומגן בעדו. **כמ"ש דוד המלך ע"ה**; **"גַר אֲנֹכִי בְּאֶרֶץ"** ('תהלים' קיט יט) כמו גר שאין לו אף קרוב ומכיר אלא הקב"ה לבדו. אבל כשאדם בוטח באחרים מלבד ה' יתברך, אז אין הקב"ה עוזר לו ולכן ניתנה התורה במדבר, כדי ללמדנו; שיבטח בהקב"ה כמי שנמצא במדבר שאין לו על מי להשען אלא על ה' יתברך ולכן **אנו מבקשים בתפילה: 'בעבור אבותינו שבטחו בך ותלמדם חוקי חיים כן תחננו ותלמדנו'** ('ברכות ק"ש') כי הבטחון סיבה להצלחה בלימוד תורה".

מספרים העולם; מה טעם רוקע הסוס ברגליו כשעומד לשתות על שפת הנהר? משום שבתוך המים רואה הסוס דמות סוס נשקפת לו וחושב הוא שסוס אחר עומד כנגדו ושותה את המים שלו ומתכוון הוא להכות אותו ברגליו ובינתיים מתמלאים המים חול ואינו יכול לשתות מהם. כך גם האדם; סובר שדמות חברו שכנגדו תחסר ממנו ממה שמגיע לו ועושה השתדלויות למנוע מחברו ומתוך כך מפסיד גם משלו. אבל אם האדם בוטח בהקב"ה כמי שהולך במדבר שאין לו על מי לסמוך ואין מי שירע לו כי הקב"ה עמו, אז יכול ללמוד תורה. וזה הטעם שניתנה התורה במדבר. ('דרכי מוסר')

"נתקרא פי מתאמצת היא ללקת אתה ותקדל לדבר אליה" ('רות' א יח).

במדרש; 'שם האחת ערפה, שהפכה עורף להמותה ושם השנית רות, שראתה בדברי המותה' ('ילקוט' ש' רות' א תר). ולכאורה קשה; הא איפכא מסתברא, כי רות נתנה עורף להמותה ולא הקשיבה לדבריה שאמרה: **"לקנה שפנה"** ('שם' ח) שלש פעמים והתאמצה ללקת וערפה ראתה שעשתה כמו שאמרה לה חמותה? וכן קשה מה שאמרה מתחילה; **"אֶל אֲשֶׁר תִּלְכִּי אֵלַי"** שהמכוון על איסור תחומין ועל הליכה לרגל. ואח"כ אמרה; **"נאלמנה אֵלַי"** על איסור ע"ז. היה לה להקדים ולומר מקודם; **"אלמנה אֵלַי ועמך עמי"** ואח"כ; **"בְּאֲשֶׁר תִּלְכִּי אֵלַי וְאֶל אֲשֶׁר תִּלְכִּי אֵלַי"** להקדים החמור תחילה? ועוד קשה; הלשון; **"אֶל אֲשֶׁר תִּלְכִּי אֵלַי"** למ"ד שכונתה על איסור תחומין היה לה לאמר; 'את אשר לא תלכי לא אלך'?

"יפה את רעיתי פתרצה" ('שיה' ש' וד) ואמרו חז"ל; **'כשאת רוצה'** ('שיה' ש' ר' ו טו) כי בגשמיות, כל מה שהרצון יותר חזק יותר מגונה. אבל ברוחניות הוא להיפוך, כל מה שהרצון יותר חזק הוא יותר יפה. והרצון מתחלק לג' חלקים;

רצון חזק, רצון ארוך, רצון טהור. וע"כ מצינו כשבאו הגרים לשמאי דחפם באמת הבנין, כי מדד באמת הבנין הרצון שלהם ומצא את הגר שאמר; **"ע"מ שתלמדני כל התורה כולה כשאני עומד על רגל אחת"** ('שבת' לא) אע"פ שיש לו רצון חזק לקבל כל התורה כולה, אבל כיון שאמר; **'על רגל אחת'** זה סימן שאין בו רצון ארוך' והוא דומה לגרור; שמתלהב לשלהבת ונכבה מיד.

והגר שאמר; **"גייירני ע"מ שתלמדני תורה שבכתב"** ('שם') זהו סימן שאין בו רצון חזק' והראיה; שקשה לו לקבל הגדרים והסייגים של תורה שבעל פה. והגר השלישי שרצה להתגיייר; **"על מנת שתשימני כהן גדול"** ('שם') זהו סימן שאין בו רצון טהור' וע"כ ריחק אותם משום; **"יפה את רעיתי פתרצה"** 'כשאת רוצה'. רצון חזק, רצון ארוך, רצון טהור.

וע"כ בחנה אותה נעמי לרות בשלש בחינות אלו; אם יש לה רצון חזק, רצון ארוך, רצון טהור. וע"כ אמרה שלש פעמים; **"לקנה שפנה"**. (א) מצד עיגון, כמ"ש; **"תִּלְכְּתוּ תְּשַׁפְּרְנָה"** ('שם' יג) כדי לבחון אם יש לה רצון ארוך' כי העיגון הוא דבר נמשך. (ב) מצד שעורפה חזרה וז"ש; **"שוכי אֶתְּרִי בְּמַתְרִי"** ('שם' טו) כדי לבחון אם יש לה רצון חזק' שלא תתבייש מן המלעיגים עליה, כי בודאי ערפה וחברותיה תלעגנה עליה. (ג) מצד כבידות שמירת התורה ודקדוקי מצוות, כדי לבחון לבה אם יש לה רצון טהור'.

וכאשר ראתה שמתאמצת היא ללקת בלי שום עיכוב; **"נתקדל לדבר אליה"** ('שם' יח) כי נתברר לה מאמיצותה שיש לה רצון חזק, רצון ארוך, רצון טהור' ותפסה המצוי יותר; כי תנועת ההליכה והלינה, מצוי יותר משאר מצוות ומאיסור ע"ז. ועוד; כי הדעות הרעות באים מן המידות הרעות וע"כ תפסה הקבלה על מידות רעות קודם ולכן לא אמרה; 'אשר לא תלכי לא אלך' אלא; **"אֶל אֲשֶׁר תִּלְכִּי אֵלַי"** להראות לה כי לא דוחק לה הפרישה מאיסור תחומין ומבתי תיאטראות כי התמורה עודפת עליה והיא; ההליכה לשמחת בית השואבה.

ויש להתפעל מן ה'רצון חזק' שלה ממה שבאה להתגיייר טרם שנודע לה הדין של; **'מואבי ולא מואבית'** ('יבמות' טו) והסכימה להיות 'עגונה' אצל היהודים ולא להיות נשואה אצל אומה"ע וז"ש לה בועז; **"אֶל עַם אֲשֶׁר לֹא יְדַעַתְּ תְּמוּל שְׁלֹשׁוֹם"** ('רות' ב יא) ואמרו חז"ל; **'שאיילו באת תמול שלשום לא היינו מקבלים אותך'** ('ילקוט' ש' רות' ב תרא). ויש להתפעל עוד מן ה'רצון ארוך'

שלה; ממה שהסכימה על הנשואין עם בועז; **"היטבת תסדף האחרון מן הראשון"** ('רות' ג י) לפי שטבע האדם שקשה לו להסכים על פשרות בחיי עוה"ז, או מה שחפץ, או לא כלום וכאן חזינו; שבענין רוחניות הסכימה על חיי היהדות בקצה בלי שום פשרה ובעניני חיי עוה"ז הסכימה על פשרות וגם בעל זקן מופלג ג"כ טוב. על זה אמר בועז; **"היטבת תסדף האחרון"** שהסכמת על פשרות בחיי עוה"ז, יותר "מן הראשון" שהסכמת על קצה בחיי השלמות.

כי חסד הראשון הוא רק חצי דבר לגבי חסד האחרון שהסכמת על פשרות בחיי עוה"ז. נמצא כי עיקר היסוד הוא חסד האחרון וזה מקיים החסד הראשון וע"כ נקרא שמה רות; **'שראתה בדברי המותה'** שהבינה כי הדיחוי הוא רק להבחנה ולכן התאמצה לעמוד בנסיון ההבחנה. אבל ערפה שמיד ששמעה; **"שפנה"** חזרה, אע"פ שלכאורה צייתה לחמותה, אבל באמת נקרא זה; **'שנתנה עורף להמותה'**, עורף להמכוון האמיתי. ('תורת יצחק')

'בשעה שעלה משה למרום, אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה: 'רבש"ע מה לילוד אשה בינינו? אמר להם: 'לקבל תורה בא". אמרו לפניו: 'חמדה גנוזה שגנוזה לך תתקע"ד דורות קודם שנברא העולם אתה מבקש ליתנה לבשר ודם? א"ל הקב"ה: 'החזר להם תשובה". אמר לפניו: 'רבש"ע, מתיירא אני שמא ישרפוני בהבל פיהם"' ('שבת' פח).

מה יש למלאכים כנגד משה שירצו לשרוף אותו בהבל פיהם? במה יש להם להאשימו? אך מזה אנו יכולים לראות דוגמה, איך להתגונן ואיך לצאת לקרב כנגד מי שרוצה לשלול ולהוציא את התורה מידינו, או מי שרוצה לפגוע בכבוד התורה. המלאכים נתגלה להם הסוד של עליית משה למרום; שמטרתו להוריד את התורה למטה והם נזדעזעו ונדדמו לשמוע הדבר הזה. ניצתה בהם אש של קודש עד כדי נכונות לשרוף את מי שגורם לכך ואפ' משה איש האלהים וגם אם ידעו להעריך אותו, למרות זאת חשבו לשרוף כדי לסכל את מטרתו ליטול את התורה.

נסתכל בעצמנו ונבחון את מידת ההתלהבות הזו שלהם מול הנכונות שלנו; עד כמה מוכנים אנחנו למסור את נפשנו בעבור כבוד התורה? עד כמה מוכנים אנחנו ללחום בעד קיומה? מהו המחיר שאנו מוכנים לשלם בעד שלמותה? האם ניצת בנו אש של מעלה כאשר פוגעים פגיעות גסות וקשות

גנזי המלך דברים הטעונים גיזה גנזי המלך דברים הטעונים גיזה

בתורה ומכל שכן כאשר רוצים לגזול מעמנו את קדושת התורה האם מוכנים אנו לקרב כאשר מזייפים את צורת התורה האמיתית? האם אנו עומדים על המשמר כראוי? האם מוכנים אנחנו להתבזות על כבוד התורה?

ויותר מזה; האם אנו בעצמנו מבקרים את ה'אני' שלנו כאשר מתרשלים אנו בלימוד התורה? האם אנו שומרים מספיק שיצרנו הרע לא יפגע בערך התורה, שאנו

עצמנו לא נזלזל בכבודה ושלא נזייף אותה, אלא נעמוד על המשמר בצורה יעילה ונכונה כדי להשתמר מפני גירווי היצר שבתוכנו?

'רבנן אמרי; "כיון שידע משה שהיה לו למות באותו היום, מה עשה?" א"ר ינאי: "כתב י"ג תורות; י"ב לי"ב שבטים ואחת הניח בארון, שאם יבקש לזייף דבר שיהיו מוצאים אותה שבארון"' (דברים

רבה' ט). על בני התורה ובני העליה מוטל החוב לעמוד על המשמר ולשמור שלא זייפו את התורה ולא ישבשו דעותיהם של לומדי תורה, לעמוד חזק ואיתן מול כל הרוחות הרעות והסוערות וללחום נגדם, ללחום נגד היצרים שבגוף האדם עד שיבוא משיח צדקנו ונמסור אותה התורה בשלמותה כפי שמצווה עלינו מפני השי"ת. ('ואני תפלה' מא' מתן תורה'). ■

שואל כענין

של הנער וחפו פני כהני האליל חוזי השוא אשר בקשו להקריב קרבן אדם. ובושה האם, שהביאה את בנה יחידה. וענו כל העם קול אחד ואמרו: "שגו החוזים בכוכבים וצודקים דברי הנער". ופטרוהו לחיים ולשלום. משלש תשובותיו של הנער, מוצאים אנו עמקות נפלאה ולקח בעבורנו בשעה זו זמן 'מתן תורה'; הדבר הקל ביותר; הוא משקלו של הבן הנשא ע"י אמו, בגלל אהבתו וחבתו. כך צריך להיות למוד התורה נעים וקל, שלא תורגש בו יגיעה מרוב אהבת התורה. והתשובה השניה שהדבר המתוק ביותר; הוא חלב האם לתינוק שכן הורגל בו מינקותו. אף לימוד התורה, אם יהיה להרגל, יהיה בפי האדם למתוק מדבש. ומהו הדבר הקשה ביותר? לב אם המקריבה את בנה יחידה. כאן ישנו לקח נורא; הנשמה שבנו, אינה יקרה פחות מבן חביב. ואף היא קרויה 'יחידה' ('תהלים' כב כא) ומי שעובר עבירה ומתבטל מתלמוד תורה, מאבד עצמו לדעת. כמו שנאמר; **'המפנה לבו לבטלה הרי זה מתחייב בנפשו'** ('אבות' ג ד). היש לך לב קשה יותר, אטום יותר ממנו? **לא להנם הורונו חז"ל; 'עון ביטול תורה כנגד כולם'** ('רבנו יונה' ש"ג יד). ('בן איש חי'') ■

הנער והציג לפניהם את שאלותיו: "אמרו נא לי; מהו הדבר הקל ביותר? מהו הדבר המתוק ביותר? ומהו הדבר הקשה ביותר?" פנו החוזים בכוכבים הצידה והסתודדו ביניהם בלחש. לאחר שהסכימו ביניהם אלו תשובות יענו, שבו ואמרו: "הקל ביותר, הוא הנוצה. המתוק ביותר, הוא הדבש. והקשה ביותר, הוא הסלע". סיימו החוזים בכוכבים את תשובתם והביטו בנאספים בבת שחוק של עליונות. רחש קל של הסכמה עבר בקהל. שאל הנסיך את הנער: "מה דעתך על תשובותיהם?" ענה הנער ואמר: "הכמ"ך לא הבינו את שאלותי ולא השכילו לפתרון, למרות שאני נער קטן ואיך ישכילו להבין את רצון הבורא? הרי אינני כסיל שוטה, לשאול על דבר הידוע בקלותו, במתיקותו או בקושי. שאלתי על דבר שאינו נראה כזה ובאמת כך הוא. הנני ואומר לך מהי התשובה הנכונה; הקל ביותר; הוא הבן היחיד, אשר אמו תשאהו על זרועותיה ולא תחוש כלל בכבדו מרוב אהבתה. והמתוק מכל הדברים בתבל; הוא חלב האם, שהיונק לא יחליפהו ולא ימירהו בכל הממתקים שבעולם. והקשה ביותר; הוא לב האם, המוכנה להקריב חיים את בנה יחידה". השתוממו הנאספים לשכלו

מעשה שאירע בשנים קדמוניות, כאשר ביקש הנסיך ליסד את העיר וילנא; שלח לקרוא לחוזים בכוכבים כדי לשאול את פיהם, האם העיר העומדת להבנות תהיה מוצלחת, או לאו. אמרו לו: "העיר תהיה מהוללת ונודעת לשם ולתהילה, אם תבנה על מקום קבורתו בחיים של בן יחיד לאמו, אשר תביאהו קרבן לעבודה זרה מרצונה הטוב". צוה הנסיך להעביר קול במדינות מלכותו; 'מי מוכנה להתנדב ולהביא את בנה יחידה קרבן למולך'. ולא מצא. לאחר זמן, הופיעה אשה אחת מקצה הממלכה ובידה בנה בן השתים עשרה, שהיתה מוכנה להקריבו לעבודה זרה. הכריזו יום חג והמון אדם נאספו ובראשם גדולי המדינה ושריה, למעמד הקרבת הקרבן, לקבור חיים את הבן היחיד. לפני הקרבתו פנה הנער אל הנסיך ואמר: "אדוני הנסיך, איני מאמין שרצון האלוק בקרבן אשר כזה. אמנם חוזך אמרו שכך ראו, אבל איני מאמין שחזון אמת בפיהם. הרשני לשאול אותם שלש שאלות והיה, אם ימצאו את פתרונו, למרות שאני נער והם חכמים מחוכמים, אודה כי אמת בפיהם". ענה הנסיך: "היטבת אשר דברת ולך נאה לבחון פתח את פיך ושאל". פנה אליהם

מסכת דרך ארץ

קמתם בעיצומו של יום התרחצתם, התלבשתם לפי מיטב האופנה, סעדתם פת שחרית ויצאתם לטיול להר סיני. אך באתם מאוחר מדי ואחזו כבר בסיום קבלת התורה. לא נשתייר לכם אפוא אלא אחת המסכתות האחרונות שבגמרא; מסכת 'דרך ארץ'. ('אוצר לעצרת') ■

ארץ כחוט השערה?" השיב לו רבי אייזיל: "הסיבה לכך פשוטה; כשבאו ישראל לקבל את התורה, הזדרזו החרדים ויראי השם, השכימו קום ורצו בזריזות להר סיני, הם הגיעו במועד וקבלו את התורה כולה בין שבכתב ובין שבעל פה ואילו אתם ה'משכילים' 'אבירי הנימוס' לא מיהרתם כלל.

אחד המשכילים שאל את הרה"ק רבי אייזיל הריף מסלונים זצ"ל: "יאמר לי רבנו; למה רבים מבין החרדים לדבר ה', אינם נזהרים בדרכי הנימוס ודשים הם בעקבותיהם גופי הלכות של דרך ארץ וארחות עולם. לעומתם המשכילים, אף שמזלזלים הם במצוות, מדקדקים הם בהלכות דרך

פרשת 'במדבר'

"והאלקים עשה שִׁירָאוּ מִלִּפְנֵי"

אמא של החזון איש

"וַיִּדְבֶר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי" (במדבר' א א)

"בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת כָּל זָכָר לְגִלְגָּלְתָּם" (במדבר' א ב)

אומר להם: "פתח אֲשֶׁר לֹא עִבְדָּתָ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּשִׁמְחָה" (דברים' כח מז) כיון שהשמחה היא חלק חשוב ויסודי בקיום המצוות. ע"פ זה נבין מדוע נקבעו אותם אותיות של ששון דוקא בתפילין ולא בשאר המצוות, כי התפילין מסמלים את שעבוד הלב והמח לעבודת הבורא ולכן דוקא בהם ראוי לרמז את ענין השמחה. במסכת 'ברכות' (ל) מסופר על חכם אחד שהיה שמח ביותר ונימק את פשר שמחתו בכך שהוא מניח תפילין, אין לו שמחה גדולה יותר מכך שהוא מקיים את מצות הבורא בהנחת תפילין. ('בן איש חי' א)

"הִנֵּה זֶה עֹמֵד אַחֵר כְּתִלְנוּ" ('שיה"ש' ב ט)

משיח יבוא ובקרום ויפתיע את כולם; "וּפְתָאֵם יָבֹא אֶל הַיְקָלוֹ הַאֲדוֹן אֲשֶׁר אַתֶּם מְבַקְשִׁים וּמְלַאֲךְ הַקְּרִית אֲשֶׁר אַתֶּם תְּפַצִּים הִנֵּה בָּא" ('מלאכי' ג א). אבל ההמשך שם כה נוקב: "וּמִי הַעֲמֵד בְּהַכְּאוֹתָוּ כִּי הוּא כְּאֵשׁ מְצַרְפָּה" ('שם' ב) כשאנחנו עומדים לפני צדיק אנו נמסים, כשאנו עומדים לפני גדול הדור אנו רועדים, מי יאזור עוז לעמוד לפני המלך המשיח?! הן יתן בנו עיניו ולנכבי נשמתנו יחדור; "וְהִקְפָּה אֶרְכָּךְ בְּשִׁבְטֵי פִיו וּבְרִוּחַ שְׁפָתָיו יְמִית רֶשַׁע" ('ישעיה' יא ד) טענה אחת תעמוד לזכותנו; אם נטלנו חלק בהחשת בואו, אם קרבנו התגלותו, מחותנים אנו בשמחה ויטה לנו חסד וקרבה ואיך נעשה זאת? ה'אור החיים' הקדוש דצ"ל גילה לנו את הסוד; כי הגאולה תבוא בזכות משה רבנו; 'ואין משה חפץ לגאול עם בטלנים מן התורה' ('אוה"ח' 'שמות' כז כ) ומכלל לאו אתה שומע הן; כל המשתתף בשיעור תורה, כל אשה השולחת את בעלה לשיעור תורה, הורים הרושמים את בניהם לבית ספר תורני, מקרבים את בוא הגאולה וכשתבוא במהרה, יהיו מחותנים בשמחה. וגאון עוזנו מרן החיד"א דצ"ל מצא את הדברים רמוזים בפרשה: "אַתְּ מְנַחֵת הַמָּאוֹר נְאֻת נְרִתִּיקָה" ('במדבר' ד ט) מנורת המאור רומזת למאור התורה ('ברכות' נו) ובזכותה יתגלו אורות הגאולה ('ילקו"ש' 'במדבר' ח). (הרב שלום מאיר וולך שליט"א)

בדרך רמז ניתן לפרש את כונת הפסוק; שישראל נחשבים במעלתם ל"זָכָר" בעולם הזה, להבדיל מאומות העולם הנמשלים ב'שִׁיר הַשִּׁירִים' לבנות ירושלים! ועל כן יש לישראל אחוזת נחלה גם בעולם הזה, לפי שעל פי דיני ירושה אין הבת יורשת במקום שיש בנים וכיון שישראל נחשבים לבן ואומות העולם לבת, ממילא רק לישראל יש חלק ונחלה בארץ. ואמרו חכמינו ז"ל; שלישראל אין חלק ונחלה בעולם הזה אלא מכח זכות מידת הענוה אשר בהם. וכפי שאמר דוד המלך: "נַעֲנִיִים יִיָּשׁוּ אֶרְכָּךְ וְהַתְּעַנְגוּ עַל רֵב שְׁלוֹם" ('תהלים' לו יא). והדבר יובן ע"פ האמור לעיל ובהקדים את דברי המקובלים שכתבו; שהאות כ' מרמזת על ענוה, לשון כפיפות קומה, ממילא כאשר ישראל תופסים במידת הענוה, יש בהם את אותיות; "זָכָר" אך כאשר נעלמת כפיפות הקומה ואת מקומה תופסת הגאווה, נעלמת עמה גם האות כ' ונשאר ממילת "זָכָר" רק אותיות 'זר'. כלומר; זרים יהיו בעולם הזה וממילא לא יהיה להם אחוזה בארץ. ('בן איש חי' דרושים)

"אִישׁ עַל דַּגְלוֹ בְּאֵתֵת לְבֵית אֲבֹתָם יִחַנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִנֶּגֶד סָבִיב לְאַהֲלֵ מוֹעֵד יִחַנוּ" ('במדבר' ב ב)

בדרך זרוש ניתן ללמוד מפסוק זה את חשיבותה של השמחה בקיום המצוות וכפי שיבואר בהמשך. על בתי התפילין רשומה האות ש' שתי פעמים, אחת; היא האות המקובלת לנו בכתיבה, בעלת ג' ראשים והשניה; בעלת ד' ראשים. אותיות אלו באו לגלות לנו על זכות שלשת האבות הרמוזים בג' הראשים של הש' הראשונה וזכות ארבע אמהות שנרמזות בראשי הש' הנוספת. כאשר נחבר את שני האותיות למילה אחת תצא המילה; שש' ללמדנו שהמצוות צריכות להתקיים מתוך שמחה וטוב לבב ורק כך נוכל לזכות לגאולה השלמה, ככתוב: "כִּי בְשִׁמְחָה תִּצְאוּ" ('ישעיה' נה יב) ע"י שמחה תצאו מן הגלות. ולכן כאשר הקב"ה מוכיח את ישראל הוא

שואל רבנו יוסף חיים צוק"ל; מדוע נתן לנו הקב"ה את התורה במדבר ולא נתנה לנו לאחר שהכניסנו לארץ ישראל? הדבר יובן ע"פ משל; משל לנער בן עשירים, שבקשו קרוביו להשיאו לבת עשירים, ראה הנער שהיא טפשה וסכלה, מאן לשאתה וברח מפני לחצם של הקרובים לעיר אחרת, שם שמע על בת ענים חכמה ומוכשרת, מחוננת בכל המעלות הלך אצל אביה ואמר לו: "הניחני לשוחח עם בתך ואם תמצא חן בעיני, אקחנה ואעשירנה עושר רב". הסכים האב, נפגשו השנים והבת נשאה חן בעיניו במראה ובחן בחכמה ובפקחות. אמר לאביה: "תן לי את בתך לאשה ולא יחסר לה מאומה ואף אתה תבוא עמנו ונכלכל את שיבתך בכבוד". אמר לו האב: "חדל מדבריך, כי קרוביך לא יסכימו שתשא בת ענים ותביאני אל טירתך". הכריז הנער: "אם כן, אסכים אני לנטוש את כל עשירי ורכושי ולהתגורר עמכם בבקתתכם". אמר לו האב: "הבה נראה האם הנך מוכן לכך באמת ובתמים, פשוט את בגדי העשירים מעליך, לבש בגדים פשוטים כמונו והסתפק במאכלנו". מיהר הנער לעשות כדבריו וישב עם האב שבוע ימים, שוחח עם האב ומצאו גדוש בחכמה ומושלם במידות. אמר לו: "הואיל ובחרת להיות עמנו ולהמנות עם משפחתנו, קח מפתח זה ופתח את התיבה הנצבת שם". נגש הנער אל התיבה ומצאו גדושה ביהלומים. אמר לו האב: "כל אלו שלך הם, קח הכל ושא את בתי לאשה, עשיר מופלג אני וכל עשירי שמור לבתי היחידה. אך לא רציתי לגלות זאת, כי לא רציתי שירצו בה בגלל עשרה, אבל אתה, שרצית בה בשל מעלותיה והיית מוכן להיות חיי עוני למענה, ראוי אתה לשאתה ולרשת את כל רכושה". והנמשל; ישראל היו במצרים, ערש התרבות האלילית באותם ימים, ע"כ התרחק ממנה העם ומאן לדבוק בה, בקש הקב"ה להנחילם את תורתו, שכידוע מביאה לכל טוב, לאושר ולעושר. אבל הקב"ה בקש לנסותם, האם הם חפצים בתורה כשלעצמה, לכן נתנה להם במדבר, בארץ ציה ושוממה, כשהם יושבי אהלים וחסרי נחלה וכאשר היו מוכנים לקבלה ודבקו בה בלב ונפש, אז הביאם לארץ ישראל והנחילם כל טוב. ('בן איש חי')

בשבת ניתנה תורה לישראל

נאמר בגמרא; 'דכולי עלמא; בשבת ניתנה תורה לישראל' (שבת' פו). מבאר רבנו יוסף חיים זצוק"ל מה הטעם שניתנה התורה בשבת; שבת היא כמו לב, כי השבת כמלך בגדוד וכמו שהלב שולח מזון ומחיה לכל הגוף, כך השבת משפיעה לכל השבוע ולכן המענג את השבת שהיא דוגמת הלב, זוכה שיתנו לו משאלות לבו. נמצא מכאן, שעיקר שמירת התורה היא בלבו של אדם, שלא ללמוד מן השפה ולחוץ אלא להשיב את הדברים אל הלב פנימה ולכן ניתנה התורה בשבת, שהיא כדמיון הלב, לרמוז; ששמירת התורה צריכה להיות בלב דוקא. (בן איש חי')

מסר ברור

'אמר רבה בר רב הונא: "כל אדם שיש בו תורה ואין בו יראת שמים, דומה לגזבר שמסרו לו מפתחות הפנימיות ומפתחות החיצונות לא מסרו לו, בהי עייל"?' (שבת' לא). ה'חפץ חיים' היה מקבל את כל הבאים אליו בנחת ובמאור פנים, מעולם לא הגביר את קולו על איש. והנה, פעם אחת נכנסה לביתו משלחת נכבדה של מחנכים חשובים מאמריקה שהגיעה אל הצדיק ובפיהם שאלה: "האם צנוע הדבר ללמד את בנות ישראל שלא הגיעו לפרקן הלכות 'יחוד' והנהגת הצניעות בלבוש ובדבור?" צדדי הספק היו, מחד גיסא; חובה לדעת את ההלכות החמורות האלה כדי שלא יגרם מכשול. ומאידך; אולי לא טוב ללמד בנות בגיל צעיר הלכות אלו באופן מפורט וברור, עם מבחנים כשאר למודי חובה. ואז נשמעה צעקה מחדרו של ה'חפץ חיים' בני הבית

והתלמידים נכנסו לחדר בבהלה; "מה קרה? הרי הצדיק מעולם לא הרים קולו על איש. מדוע חרג הפעם ממנהגו?" אלא, שהשאלה הזאת עוררה אצל ה'חפץ חיים' צער רב, הוא כאב את ההתדרדרות הנוראה בחומת הצניעות וזעקתו הנוראה שבקעה מקירות לבו לא הופנתה לאדם מסוים אלא הביעה את גודל צערו ואלה היו דבריו: "מה שאסור לדבר (לשון הרע ומחלוקת) מדברים ומה שחיוב גמור לא מדברים!" המסר היה ברור. לאיש לא נותרו ספקות והמשלחת שבה לדרכה.

אמא של החזון איש

'אמר רב יהודה: "לא ברא הקב"ה את עולמו, אלא כדי שיראו מלפניו, שנאמר: "וְהָאֱלֹקִים עָשָׂה לְיִשְׂרָאֵל מִלְּפָנָיו" (קהלת' ג יד) (שבת' לא). הרבנית קניבסקי ע"ה היתה אומרת: "שאם רוצים לזכות לבנים תלמידי חכמים, צריכים שהשרולים יקפידו לכסות את כל היד". פעם אחת כשאמא שלה (שהיתה גם אמו של ה'חזון איש') התפללה בבית הכנסת והתבטאה לאחר התפילה שהיום לא היתה לה אפשרות לכיין בתפילה מאחר ולאחת המתפללות היו שרולים שלא מכסים מספיק, רק ממש מעט מאחורי המרפק באופן שהשרוול עלול לעלות למעלה בכל רגע ובמשך התפילה חששה שמא יתגלה המרפק ולכן לא יכלה לכיין. ■

אש להבה

'גדולה יראה, שכל מי שהוא ירא, מוחזק לו שאינו חוטא. וכל שאין לו יראת שמים, מוחזק לו, שאינו מונע עצמו מן החטא. וכן הוא אומר: "יבַעְבוּר תִּקְוָה יִרְאַתוֹ עַל פְּנִיכֶם לְבַלְתִּי תִּחַטְּאוּ" (שמות' כ יז) (בתי מדרשות' לקוטי מדרשים כתבי יד 'וירא'). שאלה אשה את הר' שלום שבדרון זצ"ל: "סליחה כבוד הרב, הרב הסכים לברך אותי ואני יודעת שהמברך מניח ידו על ראש המתברך, למה לא הניח הצדיק את ידיו על ראשי?" היתה זו אשה רחוקה משמירת תורה ומצוות. חייך ר' שלום

השכינה מדברת

ויותר, אבל עם כל זה נתעלתם ואשריכם ואשרי יולדתכם ידידי אשר נדדתם שינה מעיניכם ועל ידיכם נתעלתי הלילה הזה ועל ידי החברים אשר בעיר הגדולה עיר ואם בישראל ואין אתם כאותם השוכבים על מטות שן, שינה שהיא אחד מששים במיתה וסרוחים על ערסותם ואתם נדבקתם בהוי"ה והוא שמה בכם. לכן בני התחזקו ואמצו ועלצו באהבתי בתורתך ביראתי ואלו הייתם משערים אחד מאלף אלפי אלפים ורוב רבי רבבות מהצער אשר אני שרויה בו, לא היתה נכנסת שמחה בלבבכם ולא שחוק בפניכם בזכריכם כי בסבתכם אני מושלכת בעפר, לכן חזקו ואמצו ועלצו בני ידידי המהדרים ואל תפסיקו הלימוד, כי חוט של חסד משוך עליכם ותורתכם ערבה לפני הקב"ה.. (השל"ה הקדוש' שבועות' נר מצוה' ה) ■

היה רוח באיש לישא עיניו ופניו לראות מרוב המורא והדיבור הוא מדבר עמנו והתחיל ואמר: "שמעו ידידי המהדרים מן המהדרים, ידידי אהובי, שלום לכם. אשריכם ואשרי יולדתכם, אשריכם בעולם הזה אשריכם בעולם הבא, אשר שמתם על נפשכם לעשרני בלילה הזה, אשר זה כמה שנים נפלה עשרת ראשי ואין מנחם לי ואני מושלכת בעפר חובקת אשפתות ועתה החזרתם עטרה ליושנה. התחזקו ידידי התאמצו אהובי שמחו ועלצו ודעו כי אתם מבני עלייה וזכותכם להיות מהיכלא דמלכא וקול תורתכם והבל פיהם עלה לפני הקב"ה ורקע כמה אורים וכמה רקיעים עד שעלה ומלאכים שתקו ושרפים דממו והחיות עמדו וכל צבא מעלה להקב"ה שומעים את קולכם.. ואם הייתם עשרה הייתם מתעלים יותר

ידוע ומפורסם מנהג ישראל להיות נעורים כל ליל חג השבועות ולעסוק בתורה. וכמו שהובא בכתבי האר"י ז"ל; 'שהעוסק בתורה כל הלילה הזה, מובטח לו שישלים שנתו ולא יארע לו שום נזק בשנה ההיא'. ובספר השל"ה הקדוש הביא מה שכתב המקובל רבי שלמה אלקבץ זיע"א (מחבר פזמון 'לכה דודי'), שהיה בחבורה של מרן ה'בית יוסף' ותלמידיו בליל שבועות ושמעו את השכינה הקדושה מדברת איתם ומפליגה בשבחם על שהתעוררו ללמוד בלילה ההוא; "...למדנו על דרך האמת ובעת שהתחלנו ללמוד המשנה ולמדנו שתי מסכתות, זכנו בוראנו ונשמע את קול המדבר בפי החסיד נר"ו, קול גדול בחיתוך אותיות וכל השכנים היו שומעים ולא מבינים והיה הנעימות רב והקול הולך וחזק ונפלנו על פנינו ולא

מרבינו מרן בעל 'אילת השחר' שליט"א 'פרי חיים'

הבוטח בה' מאושר!

כאשר היה אצל רבינו בימים האחרונים א' מבעלי הגמתי"ם הגדולים בא"י ונקרא בפני רבינו "איש החסד" אמר לו רבינו: "בעלי בטחון לא צריכים לבוא אליך... הם מקבלים את מה שצריכים ישר מהשמים". שאלו: "האם גם בימינו ישנם כאלה אנשים?" אמר רבינו: "כן". וסיפר; מעשה השגחה מופלאה עם צ"ק שניתן ע"י נדיב א' לצדקה ולא ידעו שאינו ניתן לפורטו בבנק מפני טעות בכתיבתו ובינתיים נתן חלפן א' עבורו את הסכום הגדול במזומן ושתי משפחות זכו להשיא את צאצאיהם עי"ז ורק אח"כ נתברר שאי אפשר לקבל מהבנק את הכיסוי, עד לתיקון הפרט המסוים (וכשתוקן קיבל החלפן את כל הכסף, אבל בינתיים היה הכסף ביד המשפחות בלי שהיה שום נותן).

אמר לו רבינו: "וכי זה לא כסף מהשמים...?"

ובימים אלו התאנח רבינו על ריבוי הצרות שיש בדרוננו והוסיף ואמר: "זה אצל סתם בני אדם, אבל; **וְהַבּוֹטָח בַּה' חֶסֶד וְסוֹכְכֵנוּ**" (תהלים' לב י). **וכשנשאל:** "וכי הבוטח אין לו צרות?" **חזר והדגיש:** "**חֶסֶד וְסוֹכְכֵנוּ**" (שם)

דברים שנאמרו מפי רבינו בפני למעלה מאלף חמש מאות מחנכים יקרים להתחזק במלאכת הקודש, ביסודות הכי חשובים שצריך כל מלמד להשריש בעצמותיו:

"יש אנשים שטועים וחושבים שהמלמד הוא לא כ"כ חשוב, סך הכל מלמד... ואם המלמד היה עשיר אולי היו מכבדים אותו, אבל מלמדים בדרך כלל לא עשירים, ממילא אין להם כ"כ כבוד. אבל באמת צריך לדעת שהקב"ה מאד אוהב את אלה שמלמדים תורה לתינוקות של בית רבן. **חז"ל אומרים:** **"וּמְצַדִּיקֵי הַכִּבְרִים פּוֹכְכֵימֵם"** (דניאל' יב ג) **אלו מלמדי**

תינוקות' (ב"ב' ה) שהם מאד חשובים.

אך מצד שני הם צריכים לדעת שהם עוסקים בדבר כזה שאין שום דבר דומה לו. כי כל העבודות שאדם עובד, אם הוא בעל מלאכה, או סוחר, במה הם עוסקים, בדברים של עולם הזה דוממים, כסף וזהב. אבל מה עושה מלמד, לומד תורה עם נשמות של כלל ישראל... ואם אחד יודע שהוא עוסק בדבר כזה, הזהירות בזה היתה פי אלף ורובה משאר דברים. כי אם אחד עושה שלחן, מה יקרה אם השלחן לא יצליח, העולם לא יתהפך. אבל כאן עוסקים בנשמות! ועסק עם נשמות, אי אפשר לדמות לעוסק עם שלחן וכל מיני דוממים, עם כסף וזהב.

המלמד צריך לדעת להיות מאד ברצינות וכשלומד עם תלמידים והתלמידים בדרך כלל מרגיזים וקשה מאד להישאר במצב של רוגע, עד שהרבה פעמים מתרגזים ואומרים דברים קשים ובזה אפשר לפעמים חלילה וחס כמו להרוג ולא ח"ו להרוג גופנית, רק מיתה רוחנית, כי בזה הוא יכול להרוס את הנשמה שלו. אם אומר לו כאלה דברים רעים, ממילא הילד כבר מתייאש מללמוד, כי הוא חושב מה כבר יהיה ממני? ופצע כזה מי יודע אם יכולים לרפאות וגם אם מצליחים לרפאות צריך הרבה הרבה שנים כדי לרפאות כזה פצע של הנשמה וזה צריך מאד לדעת כשעוסק עם ילדים; "שהוא עוסק עם נשמות קדושות של כלל ישראל" ומאד צריך להשגיח ולדעת מה הוא עושה.

ושמעתי בשם חכם גדול אחד, שאמר עפ"י **הגמ' שאומרת;** כי אם אחד נתן לאשה דינר זהב ואמר לה שהוא דינר של כסף והיא לא ראתה בדיוק מה זה כי זה היה בתוך כיס וכדומה והיא הלכה והזיקה את זה, הרי היא חייבת ולא יכולה לטעון אני חשבת שזה של כסף, כי מה יש אם זה של כסף, האם לכן היא צריכה להזיק את זה?! אבל אם פשעה בשמירה היא יכולה לומר קיבלתי שמירה של דינר כסף, ממילא אני חייבת שמירה רק כמו דינר

כסף לא של זהב. ודינר של זהב זה הוא פי עשרים וחמש מדינר של כסף (ב"ק' סב). ובימינו אם אחד נותן למישהו לשמור גניח עשרת אלפים דולר, בודאי עשרת אלפים דולר זה הרבה כסף, צריך לשמור. אבל אם התברר שזה היה מאה אלף דולר!! הוא יכול לומר אני קיבלתי שמירה של עשרת אלפים דולר לא של מאה אלף דולר ואף שבודאי עשרת אלפים דולר שומרים ג"כ מאד מאד, אבל זה לא דומה כמו מאה אלף דולר ובפרט מליון דולר והוא יכול לומר; "זה לא ידעתי ואם הייתי יודע עד כדי כך הייתי שומר על זה עוד יותר".

ואמר אותו תלמיד חכם משל זה: "כי אם אחד לא יודע במה הוא עוסק וחושב שהוא עובד עם דינר כסף ולא יודע שזה עוד יותר, זה לא דומה! כי הוא עוסק עם נשמות ונשמות זה דבר כזה שאין דומה לו, הדבר הכי יקר שיש בעולם, האם זה דומה לנשמות של כלל ישראל, הרי אי אפשר לדמות, ממילא צריך מאד לדעת עד כמה שהוא אחראי על זה".

ודבר ראשון; צריך להיות אחראי שלא יתרגז, עד כמה שאפשר ואפילו שילדים בדרך כלל מרגיזים והרבה פעמים מרגיזים מאד, בכל זאת צריך מאד לשמור על רוגע. **וגם;** צריך לדעת את החיוב; לדעת מה שהוא לומד, אני לא יכול לומר עצות כי אתם יודעים מסתמא יותר טוב ממני, אבל בכל זאת מה שצריך לדעת, כי צריך להתכונן לשיעור ולא לחשוב; כבר למדתי את השיעור הזה עם תלמידים כ"כ הרבה פעמים, האם צריך עדין להתכונן? אבל זה לא נכון כי כל זמן שהוא לא מתכונן, יכול להיות אפילו שהוא מאד בקי בחומר וכבר למד הרבה פעמים, אבל צריך עוד פעם להתכונן ושיהיה ממש ברור אצלו השיעור מה שהוא מוסר לילדים ולא רק את החומר אלא גם האיך למסור את השיעור, באיזה צורה להסביר, הכל צריך להיות מוכן ואם הוא עושה ככה יש לקוות שהילדים יקשיבו ויעלו ויצמחו בתורה ויעלו גם ביראת שמים. ■

החלטה אמיצה

פעם אחת פורסם בירושלים שאחד החזנים יראי השמים, הרב ר' יוסף רוזנבלט זצ"ל יבוא לשורר בבית הכנסת 'החורבה' בעיר העתיקה. כל ירושלים הלכה לשמוע את השירה לכבוד ה' היוצאת מפיו, אף מרן הגר"ש

אלישיב חשב ללכת ל'חורבה' כדי לשמוע את החזן, היה זה בהיותו אברך צעיר. הוא כבר יצא לדרכו, אך לפתע עצר מהילוכו, החליט שאין זה מתאים ל'בן תורה' להשתתף באירועים של חזנות במקום לעסוק בהיות דאביי ורבא

זוהי תוצאה של **במעשה זה העניק בעצם לעם ישראל את המתנה הטובה ביותר;** את 'הגר"ש אלישיב', היודע לשורר ולנגן בתורה ולהנעים את דבריה ואת הלכותיה על כל העם היהודי. **(עלינו לשבח)** ■

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

טיול לקברי הצדיקים

עם הרב **אמנון יצחק** שליט"א

ביום שלישי כ"ז תמוז 17/07/12

מירון - קבר רשב"י

טבריה - רמב"ם, ר' מאיר בעל הנס

14:00 ארוחת צהרים - במלון 'המצודה' בטבריה

15:15 תפילת מנחה

15:30 הרצאת הרב **אמנון יצחק** שליט"א

יציאה מנקודות האיסוף בטעה 7:30 בדיוק!

בני ברק - רח' מתתיהו 10
ירושלים - 'בניני האומה'

הישיבה בהפרדה מלאה!

ההרשמה ב'שופר' רח' מתתיהו 10 בני ברק
בין השעות 09:00-15:30

03-6777779

זכאי
יבית כפליים חנינם!
יחסי כפליים 50% הנחה

גולשים יקרים מיום ראשון ה-20 למאי כח אייר תשע"ב
אתר 'שופר נט' מתבטל ואתר שופר tv יהיה בתשלום

לאחר למעלה משנה שהיה באויר חינוך
למרות מאות אלפי שקלים שהושקעו ומושקעים
בפיתוח ובאפליקציה לאייפון ואייפד
מעתה ניתנת הזדמנות לכל אחד להיות שותף
באתר היהדות הגדול בעולם לחזרה בתשובה
מכספי מעשר בסך של 50 ש"ח לחודש בלבד
ולשאת בעול התשובה ופיתוח האתר המתקדם ביותר בעולם היהדות
בקרוב יפורסם סרטון המציג את כל האפשרויות באתר החדש
כולל יציוב אישי לטעמו של כל גולש
הן בדף הבית והן בכתבות, בפונטים, בצבעים, ועוד
כל המצטרפים יקבלו ברכה חמה שתשלח להם לאימייל האישי
לחצו על כפתור הצטרף להחל את השותפות
תברכו מפי עליון בכלל הברכות הראויות לכל אחד ואחת על פי נדבת לבם

דרושים/ות עובדים/ות לארגון 'שופר' לטלמרקטינג ו/או פקידות קו"ח לפקס 03-6740578

עמנואל אולם האירועים (בי"ס בית יעקב) בית ישראל 1 ביום שלישי ח' סיון 29/05/2012

כניסה 10 שקל

פתיחת שערים ב-20:00 תחילת התוכנית ב-20:30

עמנואל

ההרצאות מאובטחות

© כל הזכויות שמורות לארגון "שופר"

שידור חי באתר 'שופר' WWW.SHOFAR.TV

שבוע שלם של נופש רוחני והתעלות

עם הרב אמנון יצחק שליט"א

בימים א - ה בין התאריכים ד' - ח' בתמוז 24-28/06/12
במחירים מסובסדים של מ-350 ש"ח ללילה ו/או 400 ש"ח ללילה לזוג חצי פנסיון
ניתן להזמין חדרים גם ל-3 ימים ו-2 לילות בלבד;
מראשון עד שלישי. ו/או משלישי עד חמישי
הנופש יתקיים במלון 'המצודה'*** (לשעבר אריסטון) שדרות הרצל 19 טבריה
בנוסף מגוון פעילויות ואטרקציות לפי הזמנה במלון
שמרטפיות לילדים

לזכאי ח"י וכ"ח כפלים לילה ראשון חנינם ומ"ח כפלים 2 לילות חנינם

תאריכים לסופ"ש במלון 'מדיסון' נהריה בין התאריכים נובמבר 2012 עד מרץ 2013

פרשת חיי שרה כד' חשוון 09/11/12
פרשת וישלח ט"ז כסלו 30/11/12
חמישי-מוצ"ט פרשת מקץ כ"ג כסלו 13/12/12
פרשת ויחי ט"ו טבת 28/12/12
חמישי-מוצ"ט פרשת וארא כ"ח טבת 10/01/13
פרשת בשלח י"ד שבט 25/01/13
חמישי-מוצ"ט פרשת משפטים כ"ז שבט 07/02/13
חמישי-מוצ"ט פרשת כי תשא י"ח אדר 28/02/13
פרשת ויקרא ד' ניסן 15/03/13

פרשת וירא י"ד חשוון 02/11/12
פרשת ויצא ט' כסלו 23/11/12
פרשת וישב כג' כסלו 07/12/12
פרשת ויגש ח' טבת 21/12/12
פרשת שמת כב' טבת 04/01/13
פרשת בא ד' שבט 18/01/13
פרשת יתרו כ"א שבט 01/02/13
פרשת תרומה ה' אדר 15/02/13
פרשת ויקהל פקודי כ"ו אדר 08/03/13
חמישי-מוצ"ט פרשת צו"י ניסן 21/03/13

לפרטים 'שופר' רח' מתתיהו 10 בני ברק, טל' 03-6777779

נס תחית המתים

הילד נולד ללא דופק וללא נשימה
20 דקות היה מת
הרבנית מצלצלת לרב:

הצילו!!

הרב מברך
ומקבל עליו תענית 40 יום
ושולח הודעה; "חיה יחיה"

הילד חוזר לחיים! הרב סנדק

ניתן להשיג במשרדי 'שופר' טל: 03-6777779

גם בשפות: אנגלית, רוסית, ספרדית, צרפתית

תחיית המתים של אמנון יצחק כמעט ה"י רגעים

מבצע לחודש ימים הסרט 'חיה יחיה' ב-10 ש"ח בלבד!
רכישה בכמות של למעלה מ-100 דיסקים ב-5 ש"ח לדיסק בלבד!
רכישה בכמות של למעלה מ-500 דיסקים ב-2 ש"ח לדיסק בלבד!

החלה החלוקה חינם

של 100,000 דיסקים 'חיה יחיה'

ברחבי הארץ

תודה לכל התורמים